

– Я сёння ёй задаў «прыпарку»,
А не пабіў у той жа час,
Бо толькі ўчора ў запарку
Яго і ўбачыў першы раз.

НОВОГОДНИЙ ПОДАРОК

– Мой дорогой! Ведь скоро праздник!
Тебе всё, знаю, по плечу!
И в этот Новый год-проказник,
В подарок шубу я хочу!

– Меня ты вынуждаешь в доме
Всегда трудиться, как пчелу...
Ну, ладно: завтра в гастрономе,
Куплю селёдку и свеклу!

ЗАНЯЎ

У краме ля чаргі да касы,
Якісь мужык «канцэрт» дае –
Танцуе, нібы папуасы,
Калі дажджу ім не стае.

То пойдзе спрытна ўпрысядку,
То круціць «брэйк» на галаве...
У шапку кіне хто дзясятку,
А хтосьці пакладзе і дзве.

А мужычок то верш раскажа,
То анекдот, а то – спяе...
Народ ад смеху ажно ляжа...
Мужчына ж свой «канцэрт» дае.

А жонка гэтага «артыста»,
Напэўна – мала без чаго, –
Вагою кілаграмаў трыста,
Відаць, шукала ўжо яго.

Праз залу шпарка шыбавала,
З карзінамі, што не падняць:
– Балван! Куды цябе паслала?
Да касы! Каб чаргу заняць!

Відаць, адказу не чакала...
Сказаў:
– Я ж не балду ганяў!
Заняць чаргу мяне паслала?
Я чым умеў, тым і заняў!

Дзмітрый Геранімавіч Краскоўскі
нарадзіўся 1 лістапада 1954 года ў вёсцы
Рэўкі Валожынскага раёна Мінскай
вобласці.

У 1975 годзе скончыў Гродзенскае
музычна-педагагічнае вучылішча па спе-
цыяльнасці «Харавое дырыжыванне».
Працаваў настаўнікам музыкі і спеваў у
школах Валожынскага раёна.

З 1981 года працуе ў ДУ «Івянецкі дом-
інтэрнат для дзяцей з асаблівасцямі
фізічнага развіцця».

Музыку пачаў пісаць з 1987 года.
Большасць песень напісана на словы
роднай сястры Зінаіды Гасціловіч, а
таксама на словы паэтаў Міхася Курылы,
Міколы Мятліцкага і інш.

З песнямі ўдзельнічаў у раённых
канцэртах і конкурсах, а таксама ў
абласным конкурсе «Суквецце талентаў».
Выхаванцы дзіцячага дома неаднаразова
ўдзельнічалі з ягонымі песнямі ў
рэспубліканскіх тэлемарафонах, прысве-
чаных аварыі на ЧАЭС.

Песні ўвайшлі ў склад дыска
прадзюсарскага цэнтра «Прэм'ера» ЦК ГА
БРСМ.

Першая публікацыя адбылася ў 2014 го-
дзе ў грамадска-палітычнай газеце Вало-
жынскага раёна “Працоўная слава”.

Член Саюза пісьменнікаў Беларусі (2018).

Ёсць нагода пасмяяцца: [вершы] / Зьміцер
Вольскі. - Мінск: Каўчэг, 2017.

Плынь нашага жыцця / Зінаіда Гасціловіч,
Зьміцер Вольскі. - Мінск: Каўчэг, 2017.

*Дзмітрый
Краскоўскі*

АДЗІН

Не віруе жыццё –
Унукі дзесьці ў сталіцы, у тлуме.
Нібы вулей пусты,
Самавіта-суцшная хата.
Цяжка ўсё ж прывыкаць –
Аднаму жыць цяжэй, чым у шуме.
І маўчыць цішыня –
Аж да звону ў вушах – вінавата.

Зноў застаўся адзін
І, напэўна, да самага лета.
Быццам бы вартаўнік,
З кута ў кут па пакоі пакрочу...
Вось такое жыццё –
Як шпурнутая ў неба манета.
Пашанцуе, ці не?
Спадзяюся, усё ж – не сурочу!

ГЛІНЯНЫ ЗВОН

Кавалак гліны, узмах зусім кароткі
І ў цэнтры круга горка – як курган.
Рух майстра філасофскі, нетаропкі,
З-пад рук магчна вырастае збан.

У даўніну ў ім малако трымалі,
Палуднем бралі ў летні сенакос,
Вадой сцюдзёнай ў спёку залівалі,
Травой закрыўшы, ставілі ў пакос.

Цяпер ён сувенір, ды паступова
У побыт зноў вяртаецца да нас
(Калі ў каго на вёсцы ёсць карова,
То ў збане малако – у самы раз).

... Узор кладзецца, быццам хвалі, новы,
Нібыта поле сейбіт узараў:
Ганчар стварае посуд адмысловы,
Як чалавека Бог калісь ствараў.

Рукой стамлёнай злёгка чуб паправіў
І сцёр між справай кроплі поту ён.
І зноў за працу, продак што праславіў, –
Каб чуўся праз вякі гліняны звон.

КАЛІ НАДЫДЗЕ ЧАС

Калі надыдзе час – саспее колас,
Жніво пачнецца. Так было заўжды.
Таму надзею маю, што мой голас
Нашчадкі ўсё ж пачуюць праз гады.

Пачуюць тое, што ў душы наспела,
Што немагчыма ў сэрцы прытрымаць,
Што салаўём з чаромхі так нясмела
Хацеў я пра каханне праспяваць.

Спяваць пра лес, крыніцу і пра неба,
Гамонку і напеў маёй зямлі...
Ды ўсё ж ў зорны край збірацца трэба,
Куды мае ўсе продкі адышлі.

Нібыта ўвосень з дрэў пажоўклых лісце
Сыду, як і яны, у небыццё...
І свечка дагарае, што калісьці
Паставіла мне маці на жыццё.

МАКСІМУ БАГДАНОВІЧУ

Гляджу на Млечны шлях, на россып зорак,
Абрысы бору спяць у цішыні...
І прахалодай ахінае золак,
Венера-зорка ззяе ў вышыні.

Пісалі пра прыроду ўсе паэты,
Ды ён – з вялікай літары Паэт!
Вякі мінуць, а застанецца гэты,
Максіма Багдановіча, сюжэт.

Хоць маладым сышоў ад нас у Вечнасць,
На Млечны шлях пайшоў, як на шашу,
Ды вершы пра каханне, чалавечнасць
Крануць заўсёды чытача душу.

Яго «Лявоніха» гучала ў народзе,
Настрой заўжды ўзнімаўся ад яе.
І танец у імклівым карагодзе
Засумаваць і сёння не дае.

Гучыць вясёлы пошчак чаравіка,
Змяняюцца культуры і часы...
Імя навечна ўславіў – Вераніка –
І Слуцка залатыя паясы.

СЦЯЖЫНКА ДЗЯЦІНСТВА

Дзе вятрыска пяе калыханку бярозе,
Дзе ля хаты пад кручай віхляе рака,
Дзе матуля чакае мяне на парозе –
Там дзяцінства маё засталася ў вяках.

Мае першыя крокі запамніла сцежка,
Што вяла ад парога ў бясконцы Сусвет,
Тая ліпа, што бацька садзіў на ўзмежку,
Калі я нарадзіўся, з'явіўся на свет.

Смех мой помніць і лес, дзе збіраў я чарніцы,
І палі, і пагоркі, рака, сенажаць,
А здзіўленне маё помніць звон са званіцы,
Што ў людзях прывык дабрыню абуджаць.

Дзеці выраслі ўжо, падрастаюць унукі,
Ды надзея мяне не пакіне нідзе...
Праўнук – мроіцца мне – што працягвае рукі,
Па сцяжынцы дзяцінства да маці ідзе.

СЯГОННЯ ВОСЕНІ АПОШНІ ДЗЕНЬ

Сягоння восені апошні дзень...
Хачу яго, як кацянё, прылашчыць,
Ды хмара на зямлю кідае цень,
Нібы каменне, пушчанае з прашчы.

Ды не павінна снегу быць яшчэ:
Па ўсіх прыкметах – да Міколы цёпла.
Але са стрэхаў болей не цячэ,
Нібы паперы ліст, бялее поплаў.

Даўно ўжо адляцелі журавы
(І сёлета ляцелі так высока),
Мурашнік вунь, высокі і крывы,
А гэта значыць – да зімы далёка.

Але ўсяму насуперак зіма
Пляце і ўе марозныя карункі,
Хоць лісця больш на яблынях няма,
Ёсць яблыкі – як птушкам падарункі.

Сягоння восені апошні дзень...
Сняжынка на далонь маю імкнецца
І кружыць, нібы ўлетку авадзень:
Прыкметам, значыць, збыцця не ўдаецца.

БЕГЕМОТ

Малы Антось пабіў сястрычку,
І маці ў распачы – яму:
– Табе за гэта даць бы пстрычку,
Скажы, пабіў яе чаму?!

Мне зараз трэба на работу,
А ты стаіш, як абармот...
– Яна ў мінулую суботу
Мяне назвала «бегемот».

– Чаму мне не сказаў адразу,
Каб большай не было бяды?
Яе за гэтую абразу
Мы пакараць маглі б тады.

